

Nacht. Donker. Koud. Een zwarte lucht met donkergrijze plekken. Geen sterren. Geen wind. Het is hier vreemd. Waarom vreemd? Wat doe ik hier? Onder mijn voeten is het vochtig. Ik doe een stap. Zand. Nu pas beginnen mijn overige zintuigen te werken. Ik hoor ruisen. De zee? Op mijn huid drukt iets. Toch wind, lopen gaat zwaar. Waarom loop ik, en waarheen? Het gevoel van vreemdheid gaat niet weg. Lopen om vooruit te komen, voor de veranderingen. De lucht tracht mijn starende ogen vast te houden. Toch niet zwart, eerder donkerblauw, of een kleur die geen naam heeft. Aan de rand van mijn blik verandert iets. Wit. Het doet pijn, zo licht. Ik ben bang, maar toch loop ik door. Het is als een lichtende vlek op mijn netvlies, een beeld dat nooit meer weggaat. Dichterbij, nog dichterbij. Niet één vlek, het zijn er drie. Ze krijgen vorm, iets bekends? Ik ken die beweging, dat lichte zwaaien, dat zoeken daarboven. Vliegers?

Ze zijn zo vreemd, spits, puntig. Dit strand is vreemd, alles is zo anders. Ik dwing mijn blik omlaag. Denken gaat moeilijk. Wie vliegert? Ik zie niemand. Doorlopen! Steeds maar doorlopen. Ik moet ze vinden. Niet bang meer. Het wordt lichter. De kleuren herkenbaar. Vorm komt terug, maar de wind waait weg.

Ik ren nu, maar de vliegers verdwijnen snel, vervagen tegen het eerste licht. Hijgend laat ik me vallen. Moe. Later hoor ik stemmen. Lachen, schreeuwen. Het zijn maar mensen. Niet wat ik zoek. Opperold tegen een duin ga ik liggen wachten op de nacht. Wachten.

Wouter